Veckokrönika från Sverige

Speciellt meddeladt denna tidning genom Svensk-Amerikanska Pressbyrån i Stockholm.

Ett besök i "Glömskans tempel". — Svenska fruarne predika hushållsaktighet. — Alla, som önska upplysningar om Sverige, böra tillskrifva Dr. A. Molin. — Nationalfarmaceutiska reflexioner.

———

Jag undrar just hvilken som har lättast att glömma, mannen eller kvinnan? Är det fråga om kärlek eller bevisade tjänster eller hjälp till ett uppsving här i världen, så får hvar och en af oss döma efter egen erfarenhet, det blir nog bäst, men är det åter fråga om att glömma effekter i en spårvagn, så är det otroligt hvad fruntimmerna äro männen öfverlägsna. Det fick jag tydligen se härom dagen i Stockholms auktionshammare där kvarglömda effekter lågo ute till påseende. I den rymliga salen dignade alla hyllor och bord under tyngden af alla möjliga och omöjliga persedlar, som tycktes liksom fråga hvarandra: "Ou est la femme? Hvar är kvinnan, som så nonchalerat oss." Men jag sporde mig själf i all tystnad: "Hvar äro kvinnans tankar då hon kan glömma dussintals balskor, och en hel mängd kassar med innehåll från torgen och affärerna?" Tänka de fortfarande så intensivt på rösträttsfrågan eller på en viss liten fransyska Mlle Laloe, som vill bli stadsfullmäktig i Paris?

Om man icke visste hur litet herrarne i allmänhet ha att bära på, skulle man ha lust döma dem ensidiga, då man räknar till 104 käppar af alla upptänkliga slag och dimensioner tillhöriga män af alla åldrar. Om en sak ha fruntimmer och herrar dock varit eniga — om paraplyerna, som till ett antal af 224 ligga där i buntar om åtta stycken. Månne detta möjligen symboliserar både parternas oförmåga att hålla i, om de lyckats få tak öfver hufvud. Dessa 224 paraplyglömmare ha tillintet gjort icke mindre än lika många bostadsmöjligheter, hvilket är stor skada i dessa de dyra hyrornas och bostadsbristens tider, ty man kan bo tjugu år under ett paraply. Så gör en gammal man i en skog trettio mil från London. När mörkret faller på spänner han upp sitt paraply, tar af sig skorna etc., etc., och är klar att somna.

*

Svenska fruar ha börjat att på skarpen predika hushållsaktighet och måttlighet för hvarandra. En viss fru prickar tjänstemannafruarna för en förvrängd uppfattning af begreppet "I all enkelhet" och en däröfver förtörnad tjänstemannafru i sin ordning förklarar att det är den genom husjobberi riktade muraren, byggmästaren och handelsmannen, som kommit sig upp genom en god kundkrets, som utvecklar största lyxen och det mest prålande öfverdåd i sina hem och på sina fruntimmers toaletter. Hon fritar icke heller arbetaren och anför i detta syfte ett litet bevis: "En tjänstmannafru ämnade se några vänner hos sig "i all enkelhet" och hon rådgjorde med sin hjälpgumma om matsedeln. Gumman föreslog än den ena, än den andra läckerheten, som frun emellertid måste slopa såsom alldeles för dyrbar. Till slut utbrast gumman förargad: "Ska då här kallas ett kalas då — då skulle frun varit hos bergsprängar Johansson härom kvällen — vi va' tjugu stycken må frun tro och där va' lamkotletter och ärter, sparrisomlett å hummer å gris å biffar å fågel å vin — å allt möjligt — men si de va' ett kalas de'." — Jag fruktar dock att dessa fruars välmenande råd till hvarandra komma att sakna efterföljd så länge hvar fru för sig är renons på självständighet och blott fikar efter att göra och ha det såsom alla andra. Och det dröjer innan vi komma så långt, att vi emancipera oss åt det hållet.

*

Men den som har sitt hufvud och sina beräkningar för sig och gör hvad ingen annan vågat, det är direktör Ranft, teaterkungen. Nu är det nämligen så att vår Kungl. Opera har ett kansli bestående af sju kanslister, som vid högtidliga tillfällen uppträda i gullgalonerade uniformer. Dessa herrar kanslister ha nu hvar sitt eleganta rum att trona i med uppvaktande vaktmästare i tillhörande tamburer. Så gör Ranft en vacker dag visit hos dessa sju vise hvar och en i sin stad, hvarunder han gör sina tysta iakttagelser. Följden af dessa har blifvit att samtliga herrar kanslister komma att uppflyttas på vinden och den eleganta kanslistvåningen är uthyrd till festvåning åt Operakällarns innehafvare för tjugufemtusen kronor. Då nu ryktet förmäler att Operan står i 35 tusen kronors skuld, ser det ut som direktör Ranft just är rätta mannen att göra pengar till skuldens betäckande. Sådana karlar borde vi ha många här i Sverige. Känner ni några därute, så skicka hit dem.

*

Det är icke första gången och ej heller utan allvar, som jag upprepar att Sverige vill ha tillbaka sina utvandrade söner och döttrar. Ni kan visserligen invända att ni på förfrågningar till hemlandet fått det rådet att stanna kvar emedan ni har det bättre där ni är m. m. Och måhända äfven exercisfrågan användes såsom skrämskott. Detta är enskilda landsmäns sätt att se saken med den fruktan, som svensken har för konkurens och obenägenhet att släppa fram hvarandra. Till de svensk-amerikaner, som fått dylika råd vill jag gifva ett annat mer upplysande. Vänd er till **Dr. Adrian Molin — Nationalföreningen mot emigrationen.** På hans svar kan ni tryggt lita. Hans meddelanden äro stödda på fakta.

*

Men det vore synd att påstå det enskilda föreningar, låtom oss säga apotekarsocieteten, skulle föra Sveriges talan. Dess medlemmar äro partiska. De äro sig själfva närmast. De gå här troget och knoga ihop erforderliga tjänsteåren, som skola berättiga dem att skaffa sitt eget apotek och så reducera de en yrkesbroders i Amerika tillbragte aderton år till två futtiga tjänsteår för att oskadliggöra honom för en längre tid. Däremot låta de en provisor, som tjänstgjort därute i ett par år hos samma apotekare få räkna dessa år som lika många tjänsteår, ty innan han blir färdig med sina många återstående tjänsteår ha flera lyckats hinna sitt mål såsom de hoppas. Detta är i hög grad egoistiskt men lätt begripligt då ni veta hur få chancer finnas för ernående af eget apotek, emedan som denna profession är så olika organiserad här mot i Amerika. Den som blir utsatt för ett sådant föga vänligt bemötande, bör dock icke se däri en avoghet från hela nationens sida mot en hemvändande landsman. Skyll på apotekarsocieteten men skyll icke på Sverige. Vet ni om Sverige är så vidare belåtet med en sådan förenings och många andra dylika föreningars alla åtgöranden? Den som har mod att vara här en längre tid och sätta sig in i förhållandena samt verka för nya, friska, på erfarenheter grundade planer, hvilka möjliggöra genomdrifvandet af erforderliga förändringar och upphäfver föråldrade stadgar, med ett ord som blåser in en frisk ande i system och institutioner, honom hälsa vi välkommen igen. Han är en svenk med det rätta sinnelaget.

*

Här har på senare åren utvecklats ett starkt intresse för det unge Sverige. Vi motse "Barnens dag" som kommer att vara i två dygn med stora förhoppningar om de bästa ekonomiska resultat, så att de många fattiga och i osunda vinterbostäder tynande barnen kunna få tillfälle njuta af sommarens fröjder och välsignelser, ute på landsbygden och i Guds fria natur. Stockholmsskolorna skicka äfven 20 a 25 elever på besök till Danmark för att göra längre uppehåll i Fredrikshavn, Aalborg, Aarhus, Himmelsbjerget, Herning, Ringkjöbing, Ribe, Askov, Svendborg och Köpenhamn. En annan skola, som kommer från Värmland, skulle likaledes göra en vidsträckt turné genom Danmark. En dansk komite förbereder öfverallt ett festligt mottagande och den danska pressen anbefaller de svenska barnen i sina läsares speciella gunst. — Ja den studerande ungdomen här hemma är full af lif och kunskapsbegär. Här i Stockholm vimlar det nu om dagarna af nybakade studenter och studentskor, de senare i helhvita promenaddräkter och den häfdvunna hvita mössan. Fester firas och den vunna friheten njutes i fulla drag.

A. L—r.

Stockholm den 30 maj 1908.

FRU GRETA.

Skiss af **G. Renniew.**

Fru Greta satt i sitt lilla elegant inredda skrifrum och tänkte. Hon hade tänkt bort så mycket tid af sitt nu snart 30-åriga olyckliga äktenskap, och fastän hon kände sig dödstrött på allting, upphörde det dock icke att arbeta i hennes stackars hjärna.

Ute var septemberhimlen kall och klar och månen som nyss hunnit öfver furuskogen, kastade in en sned ljusstrimma öfver golfvet. Den lyste på de hvita tunna händerna, som lågo sysslolösa och juvelprydda i fru Gretas sköte. Om de bara kunnat taga sig något före de där små händerna, så hade tiden icke gjort henne så lång, sorgsen, icke tärt sönder henne så — — isynnerhet detta sista halfår.

Ah, nu kom det igen!

Hon förde upp händerna till hufvudet för att slippa höra, men ljudet trängde in ändå och pinade henne outsägligt.

— O, Gud, barmhärtige Gud! Gör då ett slut på detta och låt honom dö!

Så hade hon nu bedt månad efter månad, men det fanns väl ingen bönhörelse för hvarken honom eller henne, ty han låg alltjämt på samma sätt, och natt som dag trängde dessa djurlika läten intill henne med ångest uti sig — aldrig några ord — aldrig en redig blick — söndergånget och förbrukadt alltsammans efter ett oförnuftigt och tygellöst lif. Och dessa spillror af en människa tillhörde hennes man, och denne man hade hon en gång älskat! Visserligen med mycket snart öfvergående känslor ty han hade förstått, att med sin hårda, råa natur inom kort dräpa hennes kärlek, men hon hade dock en gång längtat att få tillhöra honom, och för hans skull hade hon......

Ah, lifvet är grymt ibland! Ett steg misste, när man är ung och sedan hvassa stenar hela vägen fram. Ack! om hon ändå varit sin första kärlek trogen, om hon gått den vägen, hur annorlunda hade icke hela hennes lif då sannolikt gestaltat sig.

När hon tänker på detta nu, skälfver det inom henne af harm och sorg och hon vill ha sitt stackars förspillda lif tillbaka och lefva det om igen men tillsammans med h o n o m, som skulle gifvit hennes själ näring och gjort henne lycklig och rik. — —

Stackars fru Greta! Hon var då alltför ung, när lifvet begynte — endast 17 år — och hon trodde i den tiden, att det var solsken alltsammans. Och som ett solsken verkade hon själf med sin skära, friska hy, sitt blonda mjuka hår, och de ljusblå ögonen, som kunde konsten att stråla och ingen sorg visste af.

Så kom han den förste, en några och trettio års man, docent, idealist, en fin, poetisk natur. Han kom och gaf den lilla rosiga älfvan sin hela fullvuxna kärlek, och hans kärlek besvarades ungt och fint, som han kunde vänta sig af ett sjuttonårigt barn, där allt ännu är knopp och vår, och ingenting hunnit gå i blom.

Mest höll hon af honom, när han sjöng. Då mötte hon hans ögon, då var det, som han kom henne närmast med sina fina, varma toner, som funno väg till hennes rena själ. Men ibland när de voro tillsammans slog det henne, att han var så mycket äldre, så klok och förnuftig och allvetande gent emot henne, och det tog nästan emot att säga "du" till en så gammal herre och ändå konstigare tänka på att bli hans hustru rätt som det var. Men ingen i världen fanns det, som hon höll mera af, och det kändes alltid så tryggt och godt hos honom. — — Så for han till Uppsala; det var ju en tvungen sak, fast det gjorde ondt. De skulle skrifva förstås och träffas om ett år eller så, ty något gifte kunde icke bli tal på två, tre år — han var en fattig man, och brödkakan räckte inte ännu till två.

Kort härefter var det som den andre kom; en ung förmögen egendomsherre, som hade sitt hus pyntadt och färdigt med fuxspannet redo att köra hem bruden med.

Han var en het, hänsynslös herre med hård vilja och hårdt hjärta, men han såg bra ut, och han var en slug man, som visste de rätta medlen, när han ville nå ett mål.

Och Greta behagade honom synnerligen, hvadan han beslöt sig för att vinna henne. En god handräckning härutinnan fick han af Gretas far, som mycket ogilladt det första partiet och nu i denne herre såg en räddare och befriare, pengar var ju för honom det hufvudsakligaste i lifvet. Också lät han Greta nu dagligen veta, att hon förspillde sin egen lycka, om hon vände ryggen till ett så lysande anbud.

Och unge herr Fritz med rosor, konfekt och gyllene smycken och tog bit för bit Gretas hjärta ifrån docenten tills hon en dag alldeles icke tänkte på honom mera utan i ungdomligt oförstånd gaf herr Fritz alltsammans.

Men hur hade hon icke fått ångra detta steg under alla de år som följt!

Förlofningstiden var ju idel glädje, men den gick snart öfver, ty herr Fritz var icke den som ville vänta, och efter ett stort lysande bröllop började skuggorna falla.

Nu, när hon satt och såg tillbaka på det alltsammans, förstod hon knappt, hur hon kunnat härda ut — — — att hon icke bara gått sin väg; men det var icke brukligt i den tiden att bryta sönder äktenskap.

Redan då hon gick med sitt första barn hände det ofta, att han kom drucken hem, och i det tillståndet var han vild och oresonlig och tålde inga motsägelser. Ack, hur mången kväll hade hon icke legat hjärtskrämd och lysnat till ljudet af hans osäkra steg och skälft af fruktan för honom. En gång hade hon t. o. m. flytt upp till ett af gästrummen på vinden och reglat sig inne, men det hade hon aldrig vågat göra omigen, ty så vred hade han blifvit öfver hennes rymningsförsök. Och sedan allt under det barnen vuxit opp — hur hade hon icke fått träda emellan fadern och dem, och för att i det längsta dölja hans fel för de små, hade hon användt både osanning och list. Hvilket bottenlöst elände att se tillbaka på!

Var det måhända lifstidsstraffet för att hon svikit den förste, eller var det utan mening alltsammans?

Det hade funnits tider då hon grubblat så mycket häröfver, att det blifvit till ett töcknigt virrvarr i hennes hjärna, och hon som sinnessjuk måst lämna hemmet. Men så hade det klarnat igen, och hon hade vändt åter till sina barn och den man, som var hennes skam och sorg.

En gång blott under alla dessa år hade hon råkat h o n o m, den förste, några sommardagar vid en badort.

Mötet hade gjort dem både glädje och sorg, men mest det sistnämnda, och först då — som mogen kvinna — insåg fru Greta till fullo allt hvad hon förlorat och hvilken andens rikedom hon vändt ryggen till — för guld och bjäfs. — — Ah, nu hör hon igen dessa stönande och gurglande läten från rummet där ofvan! Ska' den stackars kroppen då aldrig få ro, finns ingen gräns för lidandet på jorden?

Under dessa sista 5 år har hon bara fått bevittna, hur det steg för steg gått utför med honom, och det har icke legat mänsklig makt att hjälpa — de skickligaste professorer ha rådfrågats, och herr Frtiz har utlofvat stora summor till den, som kan ge honom hälsans gåfva åter men för sent — för sent, och som ett litet barn har han gråtit, den fordom starke, hårde mannen, vid vissheten om att ingen återvändsgräns finns till för honom, att han trots alla sina rikedomar är en ruinerad man.

Ja, det var förfärliga år dessa, då sjukdomen först bröt in och knäckte honom. Han hade aldrig tagit med i beräkningen, att något lylikt ens kunde hända, han var ju ursprungligen så frisk och stark—och han hade icke rygg att bära ett sådant straff utan pinade dagligen sin hustru och sig själf med jämmer och gråt och förbannelser öfver lifvet.

Numera gör han icke det. Både doktorn och sköterskan förklara, att han icke längre har något egentligt medvetande af sitt bedröfliga tillstånd, och det är ju på sitt sätt väl för honom, och talförmågan är borta sedan i våras, då han hade ett slaganfall. Sedan dess har han heller icke kunnat lämna sängen.

Men hörselsinnet är ännu icke förstördt, och fru Greta märker under sina besök inne hos honom, att det är ibland, som om han särskiljde hennes stämma och ville säga något, fastän det bara blir till ett oredigt, obegripligt mummel. När fru Greta hör och ser detta gripes hon af fasa och går ut, ty hon kan icke utstå.

Doktorn tror visserligen, och sköterskan tror — men hvad vet den ena människan med visshet om den andra? Kanske han ligger där med ohyggliga kval och vill tala men icke kan, vill bedja om något men icke kan. — —

Om hon ändå visste, hur han hade det, ty hennes lif är ju sammanlänkadt intill hans, hon kan icke frigöra sig ifrån det. Med eller mot sin vilja kan hon icke låta bli att lida för hans skull. — —

En betjänt kommer in och tänder ljus, och strax efter bäres in en thebricka.

Mekaniskt börjar fru Greta äta och dricka.

Det är väl, att barnen äro stora och ute hu hvar på sitt håll och slippa vara med om detta, tänker hon, men samtidigt känner hon en tärande längtan efter dem.

Det är så tomt kring hjärtat och i det stora öde huset att ingen ha af sina egna under dessa långa dagar och nätter.

De skrifva nog emellanåt: "Kära mamma, hur står det till o. s. v. Så ledsamt med pappa, har det icke velat bli någon ändring än etc.?" Men fru Greta känner instinktivt, att det är mest ord, och här är ännu ett sår, så djupt och svidande i hennes stackars lif. Se, hon har icke kunnat skapa ett riktigt hem för sina barn, ett sådant, som de kände glädje och tacksamhet öfver att äga under barndomen och längtan och saknad efter, när världen tog dem bort därifrån.

Men var det väl hennes fel?

Det behöfs två starka goda viljor till att grundlägga ett hem, som skall bli till någon glädje och välsignelse, och hon hade aldrig haft någon hjälp af honom därtill — tvärtom, han hade rifvit ned, där hon försökt att bygga upp, han hade tagit friden och glädjen från hemmet, och hennes lifsmod och kraft hade han också knäckt och sått förtviflan och misströstan in i hennes själ.

Men barn tycka icke om att se sorg, blotta åsynen häraf gör dem ängsliga och beklämda till mods, och hur många bittert sorgliga scener hade icke deras barn fått bli vittne till, isynnerhet sedan de blifvit äldre, och sanningen icke längre kunnat döljas.

Det var egentligen naturligt, att de icke längtade tillbaka till ett sådant hem utan endast för syns skull gjorde små visiter där emellertid, men det var icke mindre hårdt för det. Och fastän fru Greta välte största skuldlasset öfver på mannen, kan hon dock icke frigöra sig från den törntaggen, att mycket kunnat vara annorlunda mellan henne och barnen, om hon glömt sig själf litet mera, jordat det egna jaget och gifvit sig helt åt de små. Då hade de som stora gifvit henne mera än smulor nu — — —

Men lifvet är en stor konst, som endast få förstå sig på, och fru Greta har illa löst sin uppgift och gått allt mera vilse ju längre dagen led.

Nu är det afton och mörkt och försent — —

Därofvan har mannens jämrande läten så småningom stillats af; han får litet rogifvande medel för natten, som ibland verkar, och fru Greta går nu också opp till sitt rum för att söka litet ro och på några timmar komma bort ifrån sitt dödströtta jag och förspillda lif.

Stackars en hvar, som lifvet går så isönder för!

"SWEDENBORGS HUS".

Af **Gustaf Carlquist.**

Drömtung ligger sommarnatten öfver Varnhemsnejden i det af talrika små glittrande insjöar uppfyllda fagra Valle härad. Mörkt och furudoftande höjer sig Billingsberget med sägnernas jättar och troll. Men aldrig hör man numera talas om några "bärgagummor" nere iVarnhem såsom fallet var fordomtima. Då var det icke så ovanligt, att en "bärgagumma" kom ned till bygden och lånade en eller annan sak t. ex. ett bryggekar och aldrig hände det, att icke den lånade saken punktligt lämnades tillbaka.

Ja, det var på den tiden, då det ännu fanns några kvar af den folkstam, som en gång vid segrarnes intåg i landet tog sin tillflykt till bergens grottor, och hvilken folkstams fåtaliga afkomlingar sedan gingo under benämningen troll, tills de så småningom dogo ut. De hade gyllene klenoder dessa "bärgamänniskor" och i Varnhem finnes ännu en sägen att en bonde en ljus sommarnatt sett en mängd guld- och silfverkärl uppställda invid en af Billingens porlande bäckar, där kärlen höllo på att rengöras.

Här i Varnhem tillbragte den store andeskådaren vissa tider, mäler sägnen, som också täljer om "Swedenborgs hus". Och aldrig kunde väl den store mannen finna en vackrare vistelseort. I solig sommardag erbjuder en blick från berget utöfver nejden en tjusande tafla. Glittrande småsjöar lysa likt diamanter bland gröna lunda; och böljande sädesfält. Är det frampå sommaren glänsa rågfälten likt silfverbälten och ett och annat kornfält glimmar likt guld, under det de tunga axen vaja och pingla mot hvar andra likt millioner små, små silfverklockor.

Och då solen dalat, taptot förtonat från den stora, hvita tältstaden där borta på den vida Axvallaheden, då tycker man nästan att den fagra nejden insvepes i en mysticismens lätta slöja, där "Swedenborgs hus" och det fordomtima klostret bilda hufvudpunkterna. Man ser sommarnattens lätta dimma likt sagans älfvelek ringla sig fram öfver grönskande äng, man hör sorlande ljud ur bergets små silfverbäckar, som muntert dansa ned mot slätten, och man kommer ofrivilligt att tänka på att den store andeskådaren mången gång troligen beundrat samma sköna tafla, innan han gick till hvila i "Swedenborgs hus" de somrar, då han uppehöll sig här.

Få platser i Sverige hafva en sådan rikedom på sägner och minnen som denna. Här ligger "himmelens berg med dess härliga källa", som det heter i ett gammalt kväde om det lilla gyttjebadet och källan bredvid Varnhem. Här har också i forna dagar postdiligensen mellan Skara och Sköfde dragit fram på sin färd öfver Billingsberget. Och där uppe vid den gamla landsvägen öfver berget, där furorna och granarna stå mörka och allvarsamma, där har i fordomtid spetsgård mer än en gång bildats af ortens allmoge, och där hafva människokroppar dinglat i galgen. Hu! det är som ufven i natten känner det det kusligt, hu! det är som bergluften här upp hade en helt annan sammansättning än på de trakter af Billingsbergets sluttning, där på grund af det underliggande kalkstenslagret en rent af sydländsk vegetation råder, där körsbärsträden växa vildt i hagarne och där Primula Veris, Trolleus europeus och Viola mirabilis höra till de vanligaste blomsterarterna.

Upp genom berget drager nu vårt lands i visst afseende enda lilla bergbana Axvall — Sköfdebanan. Det lilla lokomotivet pustar och ett antal vagnar ringla sig fram och försvinna bland furustammar och bergklintar. Ett par storrutiga engelsmän blickade ut vid förbifarten, någonting ovanligt för dem som sett, huru Albions söner passera de skönaste sydländska landskap slumrande i vaggonens hörn eller hängande näsan öfver en engelsk journal. Men — kanske var det "Swedenborgs hus", som hade väckt deras intresse, kanske hade allas vår Bædecker förkunnat, att här hade en gång den store andeskådaren ägt ett eget litet hus, en landtlig byggnad, i hvilken han älskade att dväljas. Ja, så mäler åtminstone sägnen och mycket talar för sannolikheten däraf, ja det finnes till och med gamla personer, som tro sig kunna utpeka platsen, där "Swedenborgs hus" låg och det finnes måhända äfven de, som i sin inbillning sett ett tåg af andar draga där fram i nattens tysta timmar, då månen strött sitt silfver öfver nejden med dess blom och grönska, då Billingsberget med sina sagor om jättar och troll, sina minnen om galgar och afrättningar legat som en oformlig grön utväxt på den bördiga Västgötaslätten med dess tjogtals hvita kyrktorn höjande sig öfver grönskande lundar och böljande sädesfält.

———

Söndagsjägaren: Sista söndagen var verkligen storartad. Rätt som jag gick och vankade där, kom det en lång räkel till hare. Jag lade genast an och sköt piff — paff — och sköt en gång till — paff — och herregud ni kan inte tro hvad det kräket sprang.

———

Modernt. I "Kreisbladt", som utgifves i Wiesbaden, stod nyligen att läsa följande annons: Vedergällning utlofvas till den, som kan ge närmare upplysningar om den luftskeppare, som den 14 d:s kl. 7 på aftonen vid passerandet öfver mitt hus kastade ned en sandsäck och förstörde hela skorstenen. Julia Smith, Molktestrasse 14.

———

Borta bra etc. I en restaurant fanns ett stort anslag: Här serveras lika bra kaffe som ni får hemma.

En herre kom dit och fick se anslaget och frågade värden: Är det verkligen sannt att ni här serverar lika bra kaffe som man får hemma?

— Ja, jag försäkrar min herre, sade värden.

— Godt, sade herrn, ge mig då en kopp te.

———

Olycksbröder. Den närsynte professor Johnsson satt nere på badortsbryggan och studerade genom sin kikare en vacker lustyacht, som låg ett stycke ut i hafvet. Men han kunde inte se att läsa hvad den hette. Han bad en liten gosse som stod bredvid på bryggan att titta efter genom kikaren.

Efter tio minuter tog pojken kikaren från ögonen.

— Nå min gosse, kunde du se? frågade professorn.

— Ja då, utmärkt, sade gossen; men jag kunde inte läsa nånting, för jag har inte heller gått i skolan.

$100 BELÖNING $100

Denna tidnings läsare vill vara glada öfver att erfara, att der är i det minsta en fruktad sjukdom, som vetenskapen är i stånd till att kurera i alla dess stadier och det är katarr. Hall's Catarrh Cure är det enda verkliga botemedel läkarekonsten känner. Då katarr är en konstitutionel sjukdom, fordrar den en konstitutionel behandling. Hall's Catarrh Cure tages in, verkar direkt på blodet och slemhinnorna i systemet, tillintetgör dervid sjukdomens orsak och gifver patienten styrka, vid att uppbygga konstitutionen och hjelpa naturen att göra sitt arbete. Egarne har så mycken tilltro till dess välgörande kraft, att de erbjuda Hundra Dollars för hvarje fall, hvarest denna medicin ej verkar botande. Sänd efter lista af loford. Tillskrif

F. J. CHENEY & CO., Toledo, O.

Till salu hos alla apotekare, 75c.

Hall's Family Pills äro de bästa.

$1,000 Betalas

för en silfver dollar. Hundratals mynt: $10 och högre. Gamla frimärken: från 5c till $250 pr. 100. Varumärken, medaljer, o.s.v. köpas. Sänd 3 en-cent frimärken för beskrifvande cirkulär, och nämn denna tidning.
ERIK NELSON, - Palouse, Wash.